

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: J. V.
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 01 Praha 1,

proti
žalovanému: Hasičský záchranný sbor Kraje Vysočina
sídlem Ke Skalce 32, 586 04 Jihlava a

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020, č.j. HSJI-1666-3/KKŘ-2020

takto:

- I. Rozhodnutí **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám jeho advokáta JUDr. Jaroslava Kopřivy do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ředitelky kanceláře ředitele HZS Kraje Vysočina ze dne 9. 3. 2020, čj. SBD-123/19-2020 nebyl žalobci, který je příslušníkem Hasičského záchranného sboru ČR (dále

jen „HZS“) a službu vykonává u HZS Kraje Vysočina, udělen souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, konkrétně činnosti lektora krizové přípravy a vzdělávání leteckých záchranářů Zdravotnické záchranné služby Kraje Vysočina.

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl podané odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobce citoval z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že výdělečná činnost, kterou žalobce hodlá uskutečňovat, je obsahově totožná s odbornou přípravou hasičů se specializací pro činnost ve výšce a nad volnou hloubkou, a tudíž u ní hrozí nebezpečí úrazu a následná neschopnost ke službě a mohlo by tak dojít ke zhoršení ve včasnosti a kvalitě plnění HZS při mimořádných událostech, při kterých je tato specializace vyžadována.
4. Dle žalobce se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho odvolací námitkou, že se podle § 48 odst. 4 zákona o služebním poměru pro činnost pedagogickou souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti nevyžaduje, protože za činnost pedagogickou je v daných souvislostech nutno považovat i činnost lektorskou, o čemž svědčí i dikce § 68 odst. 5 písm. f) zákona o služebním poměru, která činnost příslušníka při přednášce nebo výuce včetně zkušební činnosti označuje za úkon v obecném zájmu a povazuje vedoucího příslušníka udělit k takové činnosti služební volno s poskytnutím služebního příjmu. Žalobce je tedy toho názoru, že služební funkcionář neměl řízení ve věcech služebního poměru vůbec zahajovat, případně měl již zahájené řízení podle § 179 zákona o služebním poměru zastavit, neboť podaná žádost byla zjevně právně nepřijatelná.
5. Žalovaný zastává názor, že lektorskou činnost nelze považovat za činnost pedagogickou ve smyslu ustanovení § 48 odst. 4 písm. d) zákona o služebním poměru, a to ani při odkazu na ustanovení § 68 odst. 5 písm. f) zákona o služebním poměru. Nejedná se o činnost vykonávanou podle zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, ani o činnost pedagogického pracovníka ve smyslu zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.
6. Dle žalobce se označení lektor používá pro učitele, odborníka, přednášejícího, nejčastěji pro vysokoškolské pedagogy nebo vedoucí kurzů, např. autoškoly a v dalších případech. Lektor vede výuku zaměřenou na praxi. Výklad žalovaného není ničím podložený. Pokud je příslušníkovi zákonem umožněno vykonávat činnost lektora v době služebního volna s poskytnutím služebního příjmu, tedy v době, kdy měl jinak konat službu, není důvodu mu ji zakazovat v době osobního volna.
7. Žalovaný nesprávně vypořádal i námitku týkající se porušení procesního práva žalobce, zřejmě jí neporozuměl. Námitky se týkala nedodržení lhůty pro doručení výzvy k dostavení se k ústnímu jednání, které se konalo následující den - 26. 2. 2020. Tato lhůta je totiž dle § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pětidenní, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Jak je zřejmé, nebezpečí z prodlení v tomto nekonečném sedm měsíců trvajícím řízení skutečně nehrozilo.

8. Žalobce nesouhlasí ani s vypořádáním námitky, že riziko možného úrazu je pouze hypotetické, a že k úrazu může dojít i při jiných druzích výdělečné činnosti. Argumentace evidovanými úrazy ze strany správního orgánu prvního stupně je nedostatečná a nepřesná. Žalovaný hovořil o tom, že s v daném případě jedná o správní uvážení a dle dikce ustanovení § 48 odst. 2 zákona o služebním poměru postačuje pouhá možnost ohrožení důležitého zájmu služby, aby služební funkcionář souhlas neudělil. Použil při tom nepřipustně rozšiřující výklad. Hypotetický úraz příslušníka má být, podle žalovaného, faktorem ohrožujícím hypoteticky plněného služebního úkolu bezpečnostního sboru. Obava žalovaného z nemožnosti plnit úkoly Hasičského záchranného sboru Kraje Vysočina v případě žalobcova úrazu nemá reálný základ. V kraji je celkem 75 hasičů s uvedenou specializací, jejich pravidelná odborná příprava zahrnuje 104 hodin odborného výcviku za kalendářní rok. Z celkového počtu 39 000 hodin odborného výcviku hasičů s uvedenou specializací došlo v období pěti let ke dvěma úrazům, jež způsobily neschopnost ke službě dvou hasičů s uvedenou specializací. V každé směně jsou ve službě vždy nejméně dva takoví hasiči, přičemž pro směnu jsou k dispozici v počtu od čtyř do šesti. V roce 2019 bylo mimořádných událostí, při nichž byl potřebný zásah hasičů s uvedenou specializací, evidováno celkem 18 v celém kraji.
9. Na námitku, že napadené rozhodnutí je nicotné podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu, protože je fakticky neuskutečnitelné, žalovaný bez argumentace reagoval tak, že námitka je neopodstatněná, neboť nejde o žádost zjevně právně nepřipustnou.
10. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalobce tvrdí, že ředitelka KKŘ neměla ve věci rozhodovat z důvodu nedostatku pravomoci. Je zřejmé, že ve své argumentaci slučuje dva rozdílné právní instituty – jiný úkol v obecném zájmu a výjimku z obecného pravidla, kdy je výdělečná činnost příslušníkovi povolena ze zákona a není třeba žádat o souhlas s jejím výkonem žádat služebního funkcionáře.
12. Obecný zájem lze definovat jako zájem společnosti nadřazený zájmům jednotlivce i zájmům služby. Pod pojem lektorská činnost, užívaný žalobcem, tedy činnost při výuce včetně zkušební činnosti, lze v obecném zájmu podřadit pouze úzký okruh činností. Vždy je nutno zvažovat, zda zájem společnosti na provádění takové činnosti je nadřazen zájmům jednotlivce a služby. Teprve po vyhodnocení nadřazenosti obecného zájmu se jedná o překážku ve službě z důvodu obecného zájmu. Tomu odpovídá i §75 ZSP, dle kterého je příslušník povinen požádat o poskytnutí služebního volna a překážku ve službě prokázat. Činnost, která je úkonem v obecném zájmu má být vykonávána mimo službu. Služební volno s náhradou služebního příjmu se poskytuje pouze v případě, že ji nelze vykonat v době mimo službu.
13. Ustanovení §48 odst. 4 písm. d) ZSP upravuje výjimku z obecného pravidla výkonu jiné výdělečné činnosti pouze se souhlasem služebního funkcionáře, výdělečná činnost je v tomto případě povolena přímo ze zákona. Mimo jiné je zde uvedena činnost pedagogická. V tomto případě nelze poměřovat zájem společnosti se zájmem jednotlivce a služby. Pedagogická činnost je však pouze podmnožinou činnosti, kterou žalobce označuje jako lektorskou. Je vykonávána podle zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“),

případně podle zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách. Definice přímé pedagogické činnosti je zakotvena v §2 zákona č. 563/2004 Sb. o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů. Žalobce svým vzděláním nespĺňuje pro pedagogickou činnost kritéria. Nelze tedy konstatovat, že ředitelka KKR neměla pravomoc ve věci rozhodovat.

14. Pokud se týká namítaného nedodržení lhůty k předvolání k ústnímu jednání, nejedná se o takovou vadu, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Žalobce při jednání tuto vadu ani nenamítal.
15. Žalobce vytkl žalovanému, že na rozdíl od restriktivního výkladu pojmu pedagogická činnost zvolil nepřipustně rozšiřující výklad pojmu důležitý zájem služby. S tím žalovaný rovněž nesouhlasí. Žalovaný odkázal na zákonnou definici důležitého zájmu služby, dále na pokyny generální ředitele HZS ČR a ředitele HZS Kraje Vysočina. Pokud se týká žalobcem uvedených počtů příslušníků HZS, jsou pravdivé. Žalovaný poukázal rovněž na počty hasičů lezců, na nároky na dovolenou a ozdravný pobyt. Dále je nutno zabezpečit splnění dalších odborných požadavků, absolvování odborné přípravy a z toho plynoucí nezbytnosti absolvování odborných kurzů a školení. HZS Kraje Vysočina je na základě právních předpisů povinen zajistit minimální počet příslušníků s daným funkčním složením směny a se stanovenými počty příslušníků se specializací pro práci ve výšce a nad volnou plochou, což je s ohledem na čerpání dovolené, ozdravného pobytu a účasti na kurzech a pracovní neschopnosti nelehké. Aby byly stanovené úkoly plněny řádně, je nezbytné, aby byli příslušníci ve službě odpočati a jejich zdravotní i psychický stav umožňoval řádný výkon služby. Počet událostí, ve kterých je nezbytná zásah hasičů s potřebnou specializací není podstatný. Zásadní je, aby byl takový zásah v případě potřeby možný a byl proveden včas a kvalitně. Práce ve výšce a nad volnou plochou je z riziková. Povinností HZS je riziko vzniku úrazů minimalizovat. Ke vzniku úrazu však může dojít i za dodržení všech pravidel bezpečnosti. V zájmu služby není, aby byl příslušník vystavován většímu riziku úrazů, než je nezbytné. Vzhledem k tomu služební funkcionář žalobci neudělil souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti, která je svým charakterem riziková.

IV. Replika žalobce

16. Žalovaný definoval obecný zájem a konstatoval, že nelze souhlasit s výkladem žalobce, že lektorská činnost musí být vždy v obecném zájmu. Žalovaný ale neuvedl, jaká úzká výšeč činnosti při přednášce nebo výuce bude v obecném zájmu a která činnost při přednášce nebo výuce v obecném zájmu nebude. Pokud je v § 68 odst. 2 písm. f) zákona o služebním poměru stanoveno, že jiným úkonem v obecném zájmu je činnost při přednášce nebo výuce včetně zkušební činnosti, není proto již služebnímu funkcionáři dán prostor pro posuzování toho, která činnost při přednášce nebo výuce je nebo není v obecném zájmu.
17. Žalovaný uvedl, že pedagogickou činností, na níž není podle § 48 odst. 4 zákona o služebním poměru třeba souhlasu služebního funkcionáře, je pouze přímá nebo nepřímá pedagogická činnost podle příslušných zákonů s tím, že nesouhlasí s výkladem žalobce, že lektorská činnost je synonymem činnosti pedagogické. Pedagogická činnost je pouze podmnožinou činnosti, kterou žalobce označuje jako činnost lektorskou. Žalovaný nevzal v úvahu, že lektorská činnost je nadřazena přímé nebo nepřímé pedagogické činnosti. Dle žalobce v § 48 odst. 4 je míněna pedagogická činnost v obecném slova smyslu, nikoli ve smyslu učitele na některém typu škol. Příslušníci HZS vzhledem ke své specializaci provádí zpravidla lektorskou činnost nikoli na školách, ale při školeních, kurzech a

dalších akcích pro odbornou veřejnost. V důvodové zprávě k zákonu č. 163/2019 Sb., kterým bylo novelizováno ustanovení § 48 je uvedeno: „*Návrh zákona se vedle práva na svobodnou volbu povolání a práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost (čl. 26) dotýká i dalších práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, a to práva na majetek (čl. 11), svobody vědeckého bádání a umělecké tvorby (čl. 15 odst. 2), svobody projevu (čl. 17) a sdružovacího práva (čl. 20), přičemž návrh žádným způsobem tato práva neomezuje nad rámec, který Listina základních práv a svobod připouští.*“

18. Žalovaný dospěl k závěru, že „při lektorské činnosti, která není pedagogickou činností, může nastat situace, kdy tato činnost může vést ke střetu zájmů osobních se zájmy služby, k ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru nebo ohrožení důležitého zájmu služby.“ Je zřejmé, že ani on neví, jak by k takové situaci mohlo dojít, a proto raději neuvedl žádný příklad reálně existujícího hrozby těchto chráněných zájmů.
19. V SIAŘ generálního ředitele HZS ČR č. 50/2018 ze dne 23. 10. 2018, kterým se stanoví zásady činnosti ve výšce a nad volnou hloubkou, zásady zřizování lezeckých družstev a lezeckých skupin, odborná příprava a vybavení pro činnost ve výšce a nad volnou hloubkou, je v čl. 5, bod 13 uvedeno: „*MV-generální ředitelství HZS ČR ustavuje Lektorský sbor instruktorů HZS ČR pro práci ve VVH (dále jen „lektorský sbor instruktorů“). Úkolem lektorského sboru instruktorů je především metodická a výuková činnost uvedená v čl. 5 odst. 12 písm. b) až m.*“ Žalobce jako člen tohoto lektorského sboru vykonává činnost lektora pro HZS, z důvodu prohloubení kooperace mezi záchrannými složkami IZS byl také vyzván ke spolupráci s leteckými záchranáři. Tuto činnost vykonával vždy ve svém osobním volnu, nikdy nedošlo ke kolizi s jeho pracovními povinnostmi či ohrožení důležitého zájmu služby. Argumenty žalovaného ve vztahu ke služebnímu volnu z důvodu obecného zájmu při přednášce nebo výuce včetně zkušební činnosti nestojí na reálném základě. Žalobce setrval na názoru, že žalovaný neměl vůbec řízení o udělení souhlasu s jinou výdělečnou činností zahajovat.

V. Posouzení věci soudem

20. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí krajského úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná**.
21. Soud zjistil ze správního spisu, že žalobce dne 31. 7. 2019 doručil HZS Kraje Vysočina, ředitele KKŘ HZS Kraje vysočina žádost o souhlas s jinou výdělečnou činností než službou ze dne 27. 7. 2019. Uvedl, že v souladu s §48 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů žádá o souhlas s jinou výdělečnou činností než službou, a to s činností lektora krizové přípravy a vzdělávání. Následně došlo k zahájení řízení o této žádosti. Na den 26. 2. 202 bylo ve věci nařízeno ústní jednání, na kterém došlo k upřesnění předmětné výdělečné činnosti – žalobce sdělil, že jde o předávání teoretických a praktických zkušeností v oblasti lezení, slaňování, práce ve výškách a nad volnou hloubkou. Činnost má být prováděna na území ČR, ve prospěch ZZS Kraje Vysočina. Žalobce činnost provádění opakovaně 1x měsíčně, 2x v roce je třeba provést vícedenní výcvik.

22. Rozhodnutím ředitelky kanceláře ředitele HZS Kraje Vysočina ze dne 9. 3. 2020 souhlas dle §48 odst. 2 zákona o služebním poměru udělen nebyl, neboť předmětná jiná výdělečná činnost může vést k ohrožení důležitého zájmu služby. Žalobce je ve výkonu služby zařazen na služebním místě hasič – strojní služba, jeho úkolem je mimo jiné provádění složitých záchranných prací s využitím odborností získaných v kurzech s uplatněním samostatného rozhodování a s odpovědností za celé určené úseky činností. Rovněž je členem lezecké slupiny, je nasazován k provedení záchranných a likvidačních prací ve výšce a nad hloubkou. Jedná se o činnost značně rizikovou, přičemž žalobce žádá o souhlas s výdělečnou činností, obsahově totožnou s odbornou přípravou hasičů se specializací, kterou žalobce ve služebním poměru vykonává. Vzhledem k hrozícímu úrazu by tedy mohl nastat stav, který by mohl vést ke zhoršení včasnosti a kvality plnění úkolů HZS Kraje Vysočina. V posledních pěti letech došlo při pravidelné odborné přípravě hasičů se specializací, kterou žalobce vykonává, ke třem úrazům. Povolení jiné výdělečné činnosti tedy brání důležitý zájem služby, definovaný v §201 odst. 1 zákona o služebním poměru.
23. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Odvolací námitky byly obdobné jako žalobní námitky. Především uvedl, že dle jeho názoru služební funkcionář neměl předmětné řízení vůbec zahajovat, popřípadě měl již zahájené řízení podle §179 zákona o služebním poměru zastavit. Činnost, kterou hodlal vykonávat, je činností pedagogickou ve smyslu §48 odst. 4 písm. d) zákona o služebním poměru, o čemž svědčí dikce §68 odst. 5 písm. f) zákona o služebním poměru.
24. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl, zdůraznil, že ustanovení §48 odst. 4 písm. d) představuje výjimku z obecného pravidla uvedeného v §48 odst. 2 zákona o služebním poměru a je nutno ji vykládat restriktivně. Mimo jiné uvedl, že v případě lektorské činnosti s nejedná o činnost pedagogickou podle školského zákona, ani podle zákona o vysokých školách, ani o činnost pedagogického pracovníka ve smyslu zákona č. 563/2004 Sb. o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů.
25. Ve věci je nutno primárně vyřešit otázku, zda činnost lektora, kterou žalobce hodlá vykonávat, je činností pedagogickou ve smyslu §48 odst. 4 písm. d) zákona o služebním poměru, kterou lze vykonávat bez souhlasu služebního funkcionáře, nebo jinou výdělečnou činností podle §48 odst. 2 zákona o služebním poměru, kterou může vykonávat pouze se souhlasem služebního funkcionáře. V tomto případě služební funkcionář udělí rozhodnutím souhlas s výkonem jiné výdělečné činnosti za podmínky, že tato činnost nemůže vést ke střetu zájmů osobních se zájmy služby, k ohrožení dobré pověsti bezpečnostního sboru nebo k ohrožení důležitého zájmu služby.
26. Je třeba vzít v úvahu, že pedagog je cizím slovem učitel. Dle wikipedie lektor je pracovní pozice učitele, který většinou vede některou z praktických částí výuky. Nezbytnou podmínkou bývá zpravidla určitá praxe a zkušenosti, nikoliv nezbytně požadavek formálního vysokoškolského vzdělání.
27. Soud je toho názoru, že činnost pedagogickou, tak jak je uvedena v §48 odst. 4 písm. c) zákona o služebním poměru, nelze vykládat výhradně jako činnost dle školského zákona a zákona o vysokých školách, jak činí žalovaný. Tento názor nemá oporu v zákoně o služebním poměru. Jak správně uvedl žalobce, ze strany žalovaného jedná se o značně restriktivní výklad, se kterým není v souladu zněním §68 odst. 5 písm. f) a §69 odst. 6 služebního zákona, které upravují poskytnutí služebního volna, přičemž hovoří o

přednáškové a výukové činnosti včetně zkušební činnosti. Tato ustanovení neobsahují žádné speciální ustanovení pro služební volno v případě pedagogické činnosti.

28. Žalobce hodlá vykonávat lektorskou činnost vysoce specializovanou, ke které má příslušné odborné schopnosti, neboť tato činnost se shoduje, jak potvrdil žalovaný, s prací žalobce v HZS. Hodlá učit v kurzech pro Zdravotní záchrannou službu Kraje vysočina, bude předávat své praktické i teoretické zkušenosti. Jde tedy jednoznačně o výuku, kterou lze podřadit po pedagogickou činnost.
29. Soud si je vzhledem k obsahu správního spisu, že žalobce původně sám požádal o udělení souhlasu s prací lektora podle §48 odst. 2 zákona o služebním poměru. Ze spisu není zřejmé, co ho k tomu vedlo. Nicméně v odvolání jasně formuloval, že činnost lektora spadá pod činnost pedagogickou ve smyslu §48 odst. 4 písm. d) zákona o služebním poměru a žalovaný by měl řízení zastavit. Stejnou námitku vznesl v žalobě a soud ji pokládá za důvodnou.
30. Vzhledem k uvedenému soud nepokládá za nutné zabývat se námitkami týkajícími se rizik možného úrazu a s tím související správní úvahy žalovaného.

Ostatní námitky žalobce soud důvodnými neshledal. V řízení sice došlo k nedodržení lhůty pro doručení výzvy k dostavení se k ústnímu jednání dne 26. 2. 202, toto pochybení však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobce se k jednání dostavil, nedodržení lhůta nenamítal a adekvátně reagoval na požadavky správního orgánu, nebyl tedy ukrácen na svých právech. Nedůvodná je rovněž námitka nesprávného vypořádání odvolací námitky nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu §77 odst. 1 a 2 správního řádu. V žalobě byla tato námitky vznesena pouze v obecné rovině, žalobce nikterak nekonkretizoval, v čem nicotnost dle těchto ustanovení spočívá.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud vzhledem k výše zjištěnému napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 soudního řádu správního, jelikož žalovaný své rozhodnutí založil na nesprávných právních závěrech, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázána vysloveným právním názorem, že činnost lektorskou, kterou hodlá žalobce vykonávat, lze podřadit pod činnost pedagogickou ve smyslu §48 odst. 4 písm. d) zákona o služebním poměru.
32. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
33. Žalobce měl v řízení plný úspěch, tudíž má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek (za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu – 3 000 Kč) a vzhledem k zastoupení advokátem i odměna zástupce včetně náhrady jeho hotových výdajů.
34. Odměna advokáta žalobce a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 soudního řádu správního podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Advokát žalobce ve věci učinil celkem tři účelné úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a

příprava zastoupení, podání žaloby a replika). Odměna za tyto úkony byla určena dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy 3 × 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů byla podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 3 × 300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 10 200 Kč. Jelikož je advokát žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle daňových předpisů, tedy o 2 142 Kč.

35. Celkem náklady řízení žalobce včetně soudního poplatku činí 15 342 Kč. Soud žalovanému určil k zaplacení přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 18. ledna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu